

สรุป

คำพิพากษาฎีกาที่เกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

คดีหมายเลขดำที่ พ. ๘๘/๒๕๔๘, พ. ๙๖/๒๕๔๘, พ. ๑๐๙/๒๕๔๘ พ.๔๑/๒๕๔๙, พ. ๖๖/๒๕๔๙

คดีหมายเลขแดงที่ ๘๘๑๓-๘๘๑๗/๒๕๖๐ พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด

ผู้ร้อง

นายหาญ รักษาจิตร หรือณรรแอ

ผู้คัดค้านที่ ๑

นางโหนด รักษาจิตร

ผู้คัดค้านที่ ๒

นายมนัส ฤทธิ์รักษโยธิน

ผู้คัดค้านที่ ๓

นางอนงค์ ฤทธิ์รักษโยธิน

ผู้คัดค้านที่ ๔

นายสมจิตร นิลวิโรจน์

ผู้คัดค้านที่ ๕

นางชไมพร รักษาจิตร

ผู้คัดค้านที่ ๖

นายวิชิต รักษาจิตร

ผู้คัดค้านที่ ๗

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๑

ผู้ร้องยื่นคำร้องว่าผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นผู้มีส่วนได้เสียหรือผู้เกี่ยวข้องโดยประการไม่สมควรที่จะเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินคดีอาญาหรือผู้ร้องที่แตกแยกกลับมาคืนดีกัน โดยมีประชาชนที่ถูกหลอกลวงจำนวนมาก จึงดำเนินคดีข้อหาฉ้อโกงประชาชน อันเป็นความผิดมูลฐานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ และขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินทั้ง ๗๘ รายการ ตามบัญชีรายการทรัพย์สินที่ขอให้ตกเป็นของแผ่นดินเอกสารท้ายคำร้องทั้งห้าฉบับ พร้อมดอกผลของผู้คัดค้านที่ ๑ กับพวก ตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๑

ศาลชั้นต้นนัดไต่สวนและประกาศตามกฎหมายแล้ว

ผู้คัดค้านทั้ง ๗ ยื่นคำคัดค้าน ขอให้ยกคำร้อง

ศาลชั้นต้นไต่สวนแล้วมีคำสั่งให้ทรัพย์สินตามบัญชีทรัพย์สิน เอกสารหมายเลข ร.๑๑๐, ร.๑๖๒, ร.๑๙๑, ร.๒๐๖ และ ร.๒๓๑ พร้อมดอกผลที่จะเกิดขึ้นตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ

ผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงที่ ๕ และที่ ๗ อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ

ผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงที่ ๕ และที่ ๗ ฎีกา

มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงที่ ๕ และที่ ๗ ว่า ทรัพย์สิน ตามบัญชีทรัพย์สิน เอกสารหมายเลข ร.๑๑๐, ร.๑๖๒, ร.๑๙๑, ร.๒๐๖, และ ร.๒๓๑ เป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงประชาชนอันเป็นความผิดมูลฐาน หรือไม่

ศาลฎีกาพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ร้องมีพนักงานเจ้าหน้าที่ สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ทำหน้าที่ตรวจสอบทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นพยานเบิกความยืนยันว่า เจ้าพนักงานตำรวจกองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดต่อเด็ก เยาวชนและสตรี จับกุมผู้คัดค้านที่ ๑ ในข้อหาฉ้อโกงประชาชน และยึดทรัพย์สินพร้อมอุปกรณ์ในการประกอบพิธีกรรมทางไสยศาสตร์เป็นของกลาง ผู้คัดค้านที่ ๑ ถูกฟ้องเป็นจำเลยในคดีอาญาความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน ศาลอาญามีคำพิพากษาลงโทษผู้คัดค้านที่ ๑ ซึ่งจากการสอบปากคำ

ผู้คัดค้านที่ ๑ ให้การว่า ได้เริ่มประกอบพิธีกรรมทางไสยศาสตร์มาตั้งแต่ประมาณปี ๒๕๒๕ จนกระทั่งถูกจับกุมเมื่อเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๘ รวมระยะเวลาประมาณ ๒๐ ปี เคยมีรายได้จากการประกอบพิธีกรรมสูงสุดถึงวันละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท ทั้งเคยมอบเงินสดและทรัพย์สินต่าง ๆ ให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๖ ต่อมาพยานสอบปากคำผู้คัดค้านที่ ๖ ให้การว่า เงินที่ผู้คัดค้านที่ ๑ ได้มาจากการประกอบพิธีกรรมทางไสยศาสตร์ได้มอบให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๖ เป็นผู้เก็บรักษา บางส่วนมอบให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๒ และญาติพี่น้องของผู้คัดค้านที่ ๑ เห็นว่า พยานเป็นเจ้าของงานปฏิบัติราชการไปตามหน้าที่ ไม่รู้จักหรือเคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๖ มาก่อน จึงไม่มีเหตุให้ระแวงสงสัยว่าพยานจะบันทึกเรื่องราวขึ้นเองตามบันทึกคำให้การเพื่อกลั่นแกล้งผู้คัดค้านที่ ๑ ส่วนที่ผู้คัดค้านที่ ๑ นำสืบโต้เถียงว่า เจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ไม่เคยอธิบายเรื่องคดีให้ฟัง เพียงแต่ส่งเอกสารมาให้ผู้คัดค้านที่ ๑ ลงชื่อเท่านั้น คงมีเพียงผู้คัดค้านที่ ๑ เบิกความลอย ๆ ปากเดียว ไม่มีน้ำหนักให้รับฟังหักล้างพยานผู้ร้องข้อนี้ได้ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าผู้คัดค้านที่ ๑ กระทำการฉ้อโกงประชาชนอันเป็นความผิดมูลฐานมาตั้งแต่ปี ๒๕๒๕ จนกระทั่งถูกจับกุมในปี ๒๕๔๘ ส่วนผู้คัดค้านที่ ๒ เป็นมารดา ผู้คัดค้านที่ ๖ เป็นภริยา และผู้คัดค้านอื่นเป็นญาติพี่น้อง จึงเป็นผู้ซึ่งเกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้คัดค้านที่ ๑ ผู้กระทำความผิดมูลฐาน กรณีต้องด้วยบทบัญญัติ มาตรา ๕๑ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๔๒ ที่ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าบรรดาทรัพย์สินตามบัญชีทรัพย์สินเอกสารหมาย ร.๑๑๐, ร.๑๖๒, ร.๑๙๑, ร.๒๐๖, และ ร.๒๓๑ เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดหรือได้รับโอนมาโดยไม่สุจริต ภาระการพิสูจน์จึงตกแก่ฝ่ายผู้คัดค้านที่จะต้องนำสืบหักล้างข้อสันนิษฐานดังกล่าวว่าตนเป็นเจ้าของที่แท้จริงและทรัพย์สินนั้นไม่ใช่ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดหรือได้รับโอนมาโดยสุจริต ซึ่งในข้อนี้ผู้คัดค้านที่ ๑ นำสืบว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ ได้ทรัพย์สินมาโดยสุจริตนั้น เห็นว่าผู้คัดค้านที่ ๑ เบิกความลอย ๆ ว่า มีรายได้จากการเพาะปลูกโก๋ขนขาย เปิดค่ายมวย และส่วนหนึ่งนำเงินบริจาคที่ได้รับมาจากลูกศิษย์ที่มาขอเสริมดวงชะตาไปซื้อมา โดยไม่มีหลักฐานการซื้อขายและบัญชีรายรับรายจ่ายมาแสดง ทั้งยังขัดแย้งกับที่ผู้คัดค้านที่ ๑ ให้การไว้ในชั้นสอบสวนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินว่า มีรายได้จากการรับจ้างดูดวงชะตา ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย ร.๑๐๔ ส่วนรายได้ที่อ้างว่ามาจากการพนันก็เลื่อนลอยและไม่แน่นอนว่าจะได้เงินจากการพนันเสมอไป ข้อนำสืบเกี่ยวกับรายได้ของผู้คัดค้านที่ ๑ จึงไม่มีน้ำหนักรับฟังหักล้างข้อสันนิษฐานตามบทบัญญัติดังกล่าวได้ สำหรับเงินฝากในบัญชีธนาคารต่าง ๆ ตามบัญชีทรัพย์สินเอกสารหมาย ร.๑๑๐ ที่ดินและสิทธิเรียกร้องตามสัญญากู้เงิน ตามบัญชีทรัพย์สินเอกสารหมายเลข ร.๑๖๒ และเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดรถยนต์ ตามบัญชีทรัพย์สินเอกสารหมาย ร.๒๐๖ ของผู้คัดค้านที่ ๒ และบัญชีเงินฝาก ตามบัญชีทรัพย์สินเอกสารหมาย ร.๑๑๐ นั้น ข้อนี้ ผู้คัดค้านที่ ๒ นำสืบว่า ผู้คัดค้านที่ ๒ ได้ทรัพย์สินมาโดยสุจริตจากการขายที่ดินมรดกที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๘๕๗๒ ขายวัว และจากการปล่อยเงินกู้ แล้วนำไปซื้อที่ดินพิพาทแปลงอื่นๆ อีกหลายแปลงนั้น เห็นว่า ผู้คัดค้านที่ ๒ กล่าวอ้างลอย ๆ ไม่มีหลักฐานการซื้อขายมาแสดงว่ามีรายได้จากการขายที่ดินและวัวไปมากน้อยเพียงใด และที่อ้างว่ามีรายได้จากการปล่อยเงินกู้ ก็มีได้นำสืบให้เห็นว่าเงินที่กู้ยืมนั้นนำมาจากที่ใดและมีใครบ้าง มากน้อยเพียงใดที่กู้ยืมไป ประกอบกับผู้คัดค้านที่ ๒ ไม่มีอาชีพอะไรที่แน่นอน แต่กลับมีเงินฝากเข้าบัญชีจำนวนมาก ตามสำเนาบัญชีเงินฝากเอกสารหมาย ร.๒๔๕ และ ร.๒๔๖ ส่วนรถยนต์ ยี่ห่อ โตโยต้า ก็ได้ความจากคำเบิกความของพยานผู้ร้องซึ่งเป็นพนักงานขายรถว่า ในปี ๒๕๔๖ ผู้คัดค้านที่ ๑ มาติดต่อขอซื้อรถดังกล่าวโดยชื่อในนามของผู้คัดค้านที่ ๒ แต่ผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นผู้ชำระเงินดาวน์ ๖๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนที่เหลือผ่อนชำระเป็นงวดรวม ๒๔ งวด ตามสัญญาเช่าซื้อเอกสารหมาย ร.๘๑ ซึ่งผู้คัดค้านที่ ๒ ไม่ได้นำสืบถึงข้อความจริงของรถยนต์

คดีดังกล่าวว่ามีที่มาที่ไปอย่างไร จึงไม่สามารถหักล้างข้อสันนิษฐานตามบทบัญญัติดังกล่าวได้เช่นกัน กรณีเชื่อว่าทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ ๒ ตามบัญชีทรัพย์สินเอกสารหมายเลข ร.๑๑๐, ร.๑๖๒ และ ร.๒๐๖ เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนอันเป็นความผิดมูลฐาน ข้ออ้างของผู้คัดค้านที่ ๒ ที่ว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินและได้มาโดยสุจริต จึงฟังไม่ขึ้น สำหรับที่ดินรวม ๔ แปลง ของผู้คัดค้านที่ ๓ และ ๔ ตามบัญชีทรัพย์สินเอกสารหมายเลข ร.๑๖๒ ในข้อนี้ผู้คัดค้านที่ ๓ และที่ ๔ นำสืบว่า ผู้คัดค้านที่ ๓ มีรายได้จากการรับเหมาก่อสร้างและเป็นนายหน้าขายที่ดินตั้งแต่ปี ๒๕๒๓ โดยในช่วงปี ๒๕๒๗ ถึงปี ๒๕๓๗ ผู้คัดค้านที่ ๓ รับเหมาก่อสร้างให้นายสุเทพ ปิ่นเจริญ ในโครงการหมู่บ้านปิ่นเจริญ และซื้อที่ดินจากพ่อดินของนายสุเทพไปขายแก่บุคคลอื่น มีรายได้เฉลี่ยเดือนละ ๓๐๐,๐๐๐ บาท หักค่าใช้จ่ายแล้วคงเหลือรายได้สุทธิเดือนละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท นั้น เห็นว่า ผู้คัดค้านที่ ๓ เบิกความกล่าวอ้างลอย ๆ ไม่มีหลักฐานบัญชีรายรับรายจ่ายมาแสดงและไม่เคยเสียภาษีเงินได้ ส่วนรายได้จากการเป็นนายหน้าขายที่ดินก็เลื่อนลอย อีกทั้งในปี ๒๕๓๐ ที่มีการซื้อขายที่ดินพิพาท ผู้คัดค้านที่ ๓ มียอดเงินคงเหลือในบัญชีเงินฝากเพียงหลักหมื่นบาทเท่านั้น ตามรายการเดินบัญชีธนาคารเอกสารหมายเลข ค.๓๕ ประกอบกับผู้คัดค้านที่ ๔ ซึ่งเป็นภริยาของผู้คัดค้านที่ ๓ เป็นแม่บ้าน ไม่มีรายได้ ทำให้อ่านสืบเกี่ยวกับรายได้ของผู้คัดค้านที่ ๓ และที่ ๔ ดังกล่าวมีน้ำหนักรับฟังน้อย ส่วนที่ดินพิพาททั้ง ๔ แปลง ตามบัญชีทรัพย์สินเอกสารหมายเลข ร.๑๖๒ นั้น ผู้คัดค้านที่ ๓ นำสืบอ้างว่า ผู้คัดค้านที่ ๓ เป็นผู้ซื้อโดยใส่ชื่อผู้คัดค้านที่ ๒ ในสัญญาซื้อขายและในโฉนดที่ดินว่าเป็นผู้ซื้อ เนื่องจากกลัวว่าหากทำธุรกิจล้มเหลวแล้ว เจ้าหน้าจะมายึดทรัพย์สินไป และการซื้อขายที่ดินพิพาทดังกล่าวผู้คัดค้านที่ ๔ ไม่ทราบเรื่องด้วยนั้น เห็นว่า ข้ออ้างสืบขัดแย้งกับผู้คัดค้านที่ ๒ ที่เบิกความว่าเหตุที่ผู้คัดค้านที่ ๓ ให้ใส่ชื่อพยานไว้ในโฉนดที่ดินเนื่องจากผู้คัดค้านที่ ๓ กลัวว่าภริยาหลวงจะมาตามเอาไป ทั้งยังแตกต่างกับคำให้การของผู้คัดค้านที่ ๔ ที่ให้การไว้ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินว่า ที่ดินพิพาททั้ง ๔ แปลง ซื้อมาจากผู้คัดค้านที่ ๒ อันเป็นข้อแตกต่างในสาระสำคัญ และหากผู้คัดค้านที่ ๓ ซื้อที่ดินพิพาทด้วยตนเอง โดยให้ใส่ชื่อผู้คัดค้านที่ ๒ ไว้เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์แทนจริง ก็น่าที่จะต้องแจ้งเรื่องดังกล่าวให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๔ ซึ่งเป็นภริยาทราบ หรือมิฉะนั้นผู้คัดค้านที่ ๒ ซึ่งเป็นมารดาของผู้คัดค้านที่ ๔ ก็ต้องแจ้งเรื่องดังกล่าวให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๔ ทราบ เพราะมิใช่เรื่องสำคัญที่จะต้องปกปิดกันโดยไม่มีเหตุผล ทำให้เป็นข้อพิรุธสงสัย ไม่น่าเชื่อว่าที่ดินพิพาททั้ง ๔ แปลง เป็นกรรมสิทธิ์ของผู้คัดค้านที่ ๓ และที่ ๔ โดยแท้จริง ข้ออ้างสืบของผู้คัดค้านที่ ๓ และที่ ๔ จึงไม่มีน้ำหนักและไม่สามารถหักล้างข้อสันนิษฐานตามบทบัญญัติดังกล่าวได้ กรณีเชื่อว่าที่ดินพิพาทตามบัญชีทรัพย์สินเอกสารหมายเลข ร.๑๖๒ ที่ถูกยึดเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดมูลฐานหรือได้รับโอนมาโดยไม่สุจริต ข้ออ้างของผู้คัดค้านที่ ๓ และที่ ๔ ที่อ้างว่าเป็นเจ้าของและรับโอนมาโดยสุจริตจึงฟังไม่ขึ้น สำหรับรถแทรกเตอร์ของนางสำเนียง นิลวิโรจน์ ตามบัญชีทรัพย์สินเอกสารหมายเลข ร.๑๙๑ ข้อนี้ผู้คัดค้านที่ ๕ นำสืบว่า รถยนต์ทั้งสองคันดังกล่าวเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพเกษตรกรรม ผู้คัดค้านที่ ๕ กับนางสำเนียงมีรายได้จากการทำนาหลังจากหักค่าใช้จ่ายแล้ว ปีละ ๔๐๐,๐๐๐ บาท นั้น เห็นว่า เป็นเพียงคำเบิกความกล่าวอ้างลอย ๆ ประกอบกับผู้คัดค้านที่ ๕ ให้การในชั้นสอบสวนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินว่า รายได้จากการทำนา หักค่าใช้จ่ายในครอบครัวจนหมดไม่มีเงินเหลือเก็บสะสม บางครั้งได้กู้ยืมคนอื่นมาเป็นค่าใช้จ่าย ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข ร.๑๑๙ และ ร.๑๘๔ ซึ่งผู้คัดค้านที่ ๕ ให้การทันทีหลังจากวันที่ผู้คัดค้านที่ ๑ ถูกจับกุม ไม่มีโอกาสปรุงแต่งข้อเท็จจริงให้เป็นอย่างอื่น จึงเชื่อว่าให้การตามความเป็นจริง ข้ออ้างสืบเกี่ยวกับรายได้ของผู้คัดค้านที่ ๕ จึงมีน้ำหนักน้อย ไม่น่าเชื่อว่ารายได้จากการทำนาของผู้คัดค้านที่ ๕ กับนางสำเนียงจะเพียงพอต่อการซื้อรถยนต์ทั้งสองคันดังกล่าวได้ด้วยเงินสด และไม่สามารถ

หักล้างข้อสันนิษฐานตามบทบัญญัติดังกล่าวได้ กรณีเชื่อว่ารถยนต์ทั้งสองคันตามบัญชีทรัพย์สินเอกสารหมายเลข ร.๑๙๑ ที่ถูกยึดเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดมูลฐานอีกเช่นกัน สำหรับเงินสดจากการขายทอดตลาดรถยนต์ของผู้คัดค้านที่ ๗ ตามบัญชีทรัพย์สินเอกสารหมายเลข ร.๑๙๑ ข้อนี้ผู้คัดค้านที่ ๗ นำสืบว่าได้มาโดยสุจริตจากการประกอบอาชีพทำนาและนำเงินจากการขายรถยนต์ ยี่ห้อ มาสด้า ไปซื้อนั้น เห็นว่าผู้คัดค้านที่ ๗ นำสืบลอย ๆ ไม่มีหลักฐานการแสดงผลสิทธิ์และหลักฐานการซื้อขายมาแสดง ทำให้ข้อนำสืบเกี่ยวกับรายได้จากการทำนาเพียงอย่างเดียวของผู้คัดค้านที่ ๗ ไม่เพียงพอต่อการรับฟังหักล้างข้อสันนิษฐานตามบทบัญญัติดังกล่าวได้ กรณีเชื่อว่าเงินสดจากการขายทอดตลาดรถยนต์ ยี่ห้อ อีซูซุ ของผู้คัดค้านที่ ๗ ตามบัญชีทรัพย์สินเอกสารหมายเลข ร. ๑๙๑ ที่ถูกยึดเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดมูลฐานเช่นกัน ดังนั้น การที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยให้ทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงที่ ๕ และที่ ๗ ตามคำร้องของผู้ร้องตกเป็นของแผ่นดินนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงที่ ๕ และที่ ๗ ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ส่วนที่ผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงที่ ๕ และที่ ๗ ฎีกาว่า พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ไม่มีผลบังคับย้อนหลัง นั้น

ศาลพิเคราะห์แล้ว เห็นว่า พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นกฎหมายที่กำหนดความผิดเกี่ยวกับการฟอกเงิน มีทั้งโทษทางอาญาและมาตรการทางแพ่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน หากศาลเชื่อว่าทรัพย์สินตามคำร้องเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับความผิดมูลฐาน โดยไม่ต้องคำนึงว่าทรัพย์สินนั้นผู้เป็นเจ้าของหรือผู้รับโอนทรัพย์สินจะได้มาก่อนพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน มีผลใช้บังคับหรือไม่ก็ตาม เพราะมาตรการดังกล่าวมิใช่โทษทางอาญา จึงมีผลใช้บังคับย้อนหลังได้ ฎีกาของผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงที่ ๕ และที่ ๗ ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น